

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/104/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617218199
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7617218199.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcov: 1/ A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX, zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Poprade, Námestie svätého Egídia 40/93, IČO: 44 250 029, 2/ E. E. F., nar. X.X.XXXX, bytom G. H., G. XX/XX, 3/ A. B. C., I., nar. X.X.XXXX, bytom J., K. XXXX/XX, zastúpení AK Berčo s.r.o., so sídlom v G. L. H., C. M. XX, IČO: 54 329 281, proti žalovanému C. G., nar. XX.X.XXXX, bytom G. H., X. XXXX XXX/XX, zastúpenému JUDr. Ivanom Čurillom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Fabiniho 11, IČO: 35 570 784, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 2. februára 2023 č. k. 5C/42/2017-253 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o trovách konania.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcom v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd“) pod sp. zn. 5C/42/2017 bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Vo veci súd rozhodol dňa 9.11.2021 rozsudkom č. k. 5C/42/2017-208 tak, že zamietol žalobu o určenie, že žalobcovia v 1. až 3. rade sú podielovými spoluvlastníkmi, každý z nich o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/3 z celku nehnuteľností špecifikovaných v žalobnom petite (výrok I.). Výrokom II. rozsudku súd žalovanému priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Výrok I. rozsudku o zamietnutí žaloby nebol napadnutý opravným prostriedkom a nadobudol právoplatnosť dňa 29.12.2021. Výrok II. rozsudku o trovách konania bol z dôvodu jeho napadnutia odvolaním zo strany žalobcov predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd rozhodnutím zo dňa 23.11.2022 č. k. 5Co/24/2022-234 zrušil výrok II. rozsudku o trovách konania pre opomenutie súdu zaoberať sa prípadnou možnosťou použitia moderačného oprávnenia v zmysle § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj iba ako „CSP“) a v tejto súvislosti skúmať, či v danej veci (ne)existujú okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť, a ktoré odôvodňujú úplné alebo čiastočné nepriznanie náhrady trov konania inak procesne úspešnej strane, a to po posúdení celého komplexu okolností relevantných pre rozhodnutie o náhrade trov konania, predovšetkým tých okolností, ktoré ako dôvody hodné osobitného zreteľa označili žalobcovia.

3. Po vrátení veci súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky v zmysle § 257 CSP a zdôrazňujúc výnimočnosť aplikácie tohto zákonného ustanovenia rozhodnutím označeným v záhlaví

priznal žalovanému proti žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Dôvodil, že v konaní došlo k smrti pôvodného žalobcu, a tým aj strate jeho spôsobilosti byť stranou sporu, ktorého predmetom je majetkové právo. Súd v konaní v zmysle § 65 CSP pokračoval so žalobcami, ktorí prijali stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity ich právneho predchodcu. Majetkový nárok, ktorý bol predmetom konania mohol byť pri správne formulovanom žalobnom návrhu súčasťou dedičstva po zomrelom. Žalobcovia upravili žalobný petit, súd zmenu pripustil, čo viedlo k zamietnutiu žaloby. Žalovaný bol procesne plne úspešný, nezadal svojim správaním príčinu vedenia sporu, nesúhlasil s požadovaným nárokom žalobcu, uplatňoval prostriedky procesnej obrany, v dôsledku čoho mu vznikli trovy konania. Naproti tomu pôvodný žalobca bol dlhé roky pred podaním žaloby nečinný. Uzavrel, že procesné nástupníctvo pri univerzálnej sukcesii nebráni možnosti uloženia náhrady trov konania nástupcovi strany aj za časť konania, ktorá predchádzala okamihu, kedy sa žalobcovia stali stranou v konaní. Dôvod pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania súd nevzhladol ani v samotnej skutočnosti, že žalovaný predniesol argument o procesnej neprípustnosti formulovaného žalobného petitu až v záverečnej reči, nakoľko za žalobný petit zodpovedá žalobca.

5. Proti predmetnému rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Navrhli, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Zdôraznili najmä skutočnosť, že od podania žaloby do úmrtia pôvodného žalobcu bol žalobný petit bezvadný. Dôvod zamietnutia žaloby vznikol až pripustením zmeny petitu. Súdu vytkli, že sa nezaoberal týmto podstatným dôvodom, a vystačil si len s konštatovaním, že procesné nástupníctvo nebráni možnosti uloženia náhrady trov konania. Za skutkovo nesprávny, nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní, žalobcovia označili záver súdu, že žalovaný nezadal príčinu vedenia súdneho sporu a že sporné nehnuteľnosti sú vlastnícky zapísané v príslušnej evidencii na jeho meno, ako aj záver, že pôvodný žalobca bol dlhé roky nečinný vo vzťahu k úprave ním tvrdeného vlastníckeho práva. Namietli, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pričom dodali, že po pripustení zmeny petitu 8.10.2021 nedošlo k prednesu predbežného právneho posúdenia súdu.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu označiac odvolanie žalobcov za nedôvodné, tvrdili, že argumentácia žalobcov neobstojí, nakoľko žalobca je pánom sporu, zmenu petitu navrhli žalobcovia a vec je právoplatne skončená. Podľa názoru žalovaného nie sú dané dôvody osobitného zreteľa, aby žalovaný znášal trovy konania vyvolané žalobcom. Podčiarkol, že žalobcovia pokračujú v konaní o tej istej veci v konaní sp. zn. 7C/46/2022, kde predmet konania je úplne totožný. Navrhol potvrdiť napadnuté rozhodnutie a priznať žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobcovia v replike na vyjadrenie žalovaného k ich odvolaniu znovu akcentovali, že žaloba bola v konečnom dôsledku zamietnutá preto, lebo súd vyhodnotil žalobný petit v zmysle poslednej zmeny ako neprípustný. Poukázali tiež na to, že zamietavým rozsudkom v tomto konaní nebola vyriešená podstata sporu, k čomu prispel aj žalovaný.

8. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

9. Odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadísk žalobcami uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je nedôvodné. Rozhodnutie je vecne správne, z toho dôvodu ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Odvolatelia v prvom rade namietajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Ďalej majú za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam o neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil, ak pri rozhodovaní o trovách konania neaplikoval ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. V prvom rade odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú odvoláciu námietku tvrdenej nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia o trovách konania, ktorej

dôvodnosť by z podstaty veci bránila prieskumu napadnutého rozsudku z hľadiska ďalších relevantných odvolacích námietok žalobcov.

12. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, pretože špecifická odpoveď sa vyžaduje len na argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súd je teda povinný uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie, avšak táto povinnosť nemôže byť chápaná ako príkaz predložiť detailnú odpoveď na každý argument, ktorý strana sporu v konaní uvedie. Obdobne Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (por. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

14. Súdna prax sa ustálila aj v závere, že za nepreskúmateľné možno považovať také súdne rozhodnutie, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne súd rozhodol, prípadne ktorého výrok je vnútorne rozporný. Pod tejto pojem ustálená judikatúra súdov zaraďuje i prípad, kedy nemožno rozoznať, čo je výrok a čo odôvodnenie, kto sú strany sporu a kto bol rozhodnutím zviazaný, ako i také rozhodnutie, v ktorom absentujú základné zákonné náležitosti, z ktorých nemožno zistiť, o akej veci bolo rozhodované alebo ako bolo rozhodnuté, ktorého výrok je v rozpore s odôvodnením, ktoré neobsahuje vôbec právne závery vyplývajúce z rozhodných skutkových okolností alebo ktorého dôvody nie sú vo vzťahu k výroku jednoznačné. Súdna prax je jednotná i v úsudku, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, nie na dielčích nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Musí sa pritom jednať o vady skutkových zistení, o ktoré súd opiera svoje rozhodovacie dôvody. Za také vady možno považovať prípady, kedy súd oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v spore nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, prípadne kedy nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané. Nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov je tiež také rozhodnutie, z ktorého odôvodnenia nie je zrejmé, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu strany sporu v žalobe a prečo považuje žalobné námietky sporovej strany za mylné alebo vyvrátené, najmä vtedy, ak ide o právnu argumentáciu, na ktorej je postavený základ žaloby.

15. Preskúmaného rozhodnutie o trovách konania je zrozumiteľné, určité a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP s prihliadnutím na to, že z rozhodnutia je dostatočne zrejmé, čoho sa žalobcovia domáhali a z akých dôvodov, čo navrhovali, z akých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal, pričom v jeho odôvodnení súd odcitoval aj príslušné ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

16. Odvolací súd po preskúmaní obsahu súdneho spisu a napadnutého rozhodnutia konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil správny právny záver a vecne správne rozhodol, ak žalovanému priznal voči žalobcom nárok na plnú náhradu trov konania o žalobe žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že žalobcovia v 1. až 3. rade sú podielovými spoluvlastníkmi, každý z nich o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/3 z celku nehnuteľností špecifikovaných v žalobnom petite, ktorú súd zamietol výrokom I. rozsudku zo dňa 9.11.2021 č. k. 5C/42/2017-208. Z uvedeného je zrejmé, že vo veci bolo rozhodnuté v neprospech žalobcov, v dôsledku čoho sú žalobcovia povinní hradiť trovy konania žalovanému.

17. So zreteľom na uvedené prvoinštančný súd postupoval správne, ak pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobcovia v podanom odvolaní neopodstatnene namietli, že súd prvej inštanície vec nesprávne právne posúdil, ak neaplikoval § 257 CSP, majú za to, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je dôvodné výnimočne nepriznať trovy konania, a to tak na strane sporových strán, ako i v okolnostiach posudzovaného sporu. Súd prvej inštanície správne uzavrel, že v okolnostiach posudzovanej veci neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Žalobcovia ani vo svojom odvolaní netvrdili žiadne také výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 257 CSP a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštanície o trovách konania. Aj podľa úsudku odvolacieho súdu dôvody, ktoré by použitie ustanovenia § 257 CSP odôvodňovali, nie sú v danom prípade naplnené. V tomto smere je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, odvolací súd sa s týmto v celom rozsahu stotožňuje, na toto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), a len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcov dodáva nasledovné:

18. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy iba v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom, alebo sčasti neprizná. Ustanovenie § 257 CSP má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti - inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok, a to tak, že zakotvuje moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie náhrady trov konania. Ustanovenie § 257 CSP teda slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2020, sp. zn. 3MCdo/46/2012) nemožno § 257 považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale za ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti náhrady trov konania výnimočne prihliadnuť.

19. Použitie ustanovenia § 257 CSP musí vždy zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať skutočne výnimočný charakter. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach strán sporu.

20. Judikatúra súdov je z hľadiska aplikácie tohto zákonného ustanovenia ustálená v názore, že toto ustanovenie neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami a použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana s prihliadnutím na neistý výsledok sporu, vzhľadom na jej finančnú situáciu a zdravotný stav, nie je spôsobilá pokračovanie v spore podstúpiť. Túto normu totiž nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

21. V korelácii s uvedeným je v okolnostiach súdnej veci odvolací súd v zhode so súdom prvej inštanície v jeho úsudku, že na použitie tohto ustanovenia v danom prípade neboli splnené podmienky. Pokiaľ žalobcovia spochybňovali správnosť tohto záveru súdu tvrdením existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pre ktoré navrhovali nepriznať žalovanému, je nutné konštatovať, že žalobcovia vo svojom odvolaní neuvádzajú žiadne také relevantné skutočnosti a okolnosti posudzovaného prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

22. Pokiaľ žalobcovia vidia najpodstatnejší dôvod pre nepriznanie trov konania úspešnému žalovanému v tom, že dôvod zamietnutia žaloby sa v konaní „objavil“ až po pripustení zmeny žaloby, opomínajú skutočnosť, že práve žalobcovia ako páni sporu disponujú konaním a jeho predmetom, a že práve žalobcovia svojim podaním navrhli zmenu petitu žaloby v znení, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby, pričom následne podali na súd ďalšiu žalobu, o ktorej je vedené na súde konanie pod sp.zn. 7C/46/2022. Nemôže byť žalovanému v tomto spore na ľarchu to, že v dôsledku zmeny žaloby vyvolanej žalobcami bol v konaní úspešný, hoc nebolo meritórne rozhodnuté o žalobe v pôvodnom znení. Ani argumentácia žalobcov založená na tvrdení, že obrana žalovaného o neprípustnosti žalobcami formulovaného žalobného petitu bola prednesená až v záverečnej reči nie je relevantným dôvodom pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, rovnako ako ani ostatné tvrdenia žalobcov o dôvodoch vzniku súdneho sporu (s

ohľadom na správanie pôvodného žalobcu a žalovaného). Existencia samotného sporu medzi stranami (žalobcami a žalovaným) je esenciálnym znakom civilného sporového konania, pričom odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že žaloba bola zamietnutá po zmene žalobného petitu v znení, ktorý viedol k zamietnutiu ich žaloby.

23. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok vo výroku o trovách konania ako vecne správny.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešným žalobcom v 1. až 3. rade v celom rozsahu, nakoľko v danom prípade nezistil dôvod aplikovať § 257 CSP v súvislosti s rozhodovaním o trovách odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).